

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 5. decembra 2017*

„Žaloba o neplatnosť – Vonkajšia činnosť Európskej únie – Článok 216 ods. 1 ZFEÚ – Článok 218 ods. 9 ZFEÚ – Stanovenie pozície, ktorá sa má prijať v mene Únie v orgáne zriadenom medzinárodnou dohodou – Revízny výbor Medzivládnej organizácie pre medzinárodnú železničnú prepravu (OTIF) – Zmena dohovoru o medzinárodnej železničnej preprave (COTIF) a jeho dodatkov – Delená právomoc medzi Úniou a jej členskými štátmi – Vonkajšia právomoc Únie v oblasti, v ktorej Únia ešte neprijala spoločné pravidlá – Platnosť rozhodnutia 2014/699/ES – Povinnosť odôvodnenia – Zásada lojálnej spolupráce“

Vo veci C-600/14,

ktorej predmetom je žaloba o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ, podaná 22. decembra 2014,

Spolková republika Nemecko, v zastúpení: T. Henze a J. Möller, splnomocnení zástupcovia,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporujú:

Francúzska republika, v zastúpení: pôvodne D. Colas, G. de Bergues a M. Hours, splnomocnení zástupcovia, neskôr D. Colas a M.-L. Kitamura, splnomocnení zástupcovia,

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: C. Brodie, M. Holt a D. Robertson, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci J. Holmes, QC,

vedľajší účastníci konania,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: E. Finnegan, Z. Kupčová a J.-P. Hix, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Európska komisia, v zastúpení: v zastúpení: F. Erlbacher, W. Mölls a J. Hottiaux, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

* Jazyk konania: nemčina.

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda A. Tizzano, predsedovia komôr L. Bay Larsen, T. von Danwitz, J. L. da Cruz Vilaça, J. Malenovský a C. Vajda (spravodajca), sudcovia A. Borg Barthet, J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe, C. Lycourgos a M. Vilaras,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: K. Malacek, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 25. októbra 2016,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 24. apríla 2017,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Spolková republika Nemecko svojou žalobou navrhuje čiastočné zrušenie rozhodnutia Rady 2014/699/EÚ z 24. júna 2014, ktorým sa stanovuje pozícia, ktorá sa má prijať v mene Európskej únie na 25. zasadnutí Revízneho výboru OTIF, pokiaľ ide o určité zmeny Dohovoru o medzinárodnej železničnej preprave (COTIF) a dodatkov k tomuto dohovoru (Ú. v. EÚ L 293, 2014, s. 26, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Právny rámec

Medzinárodné právo

COTIF

- 2 Dohovor o medzinárodnej železničnej preprave z 9. mája 1980, zmenený Vilniuským protokolom z 3. júna 1999 (ďalej len „COTIF“), nadobudol platnosť 1. júla 2006. Zmluvnými stranami COTIF je 49 štátov, medzi ktorými sa nachádzajú všetky členské štáty Európskej únie s výnimkou Cyperskej republiky a Maltskej republiky a týchto 49 štátov tvorí Medzivládnu organizáciu pre medzinárodnú železničnú prepravu (OTIF).
- 3 Podľa článku 2 § 1 COTIF je cieľom OTIF všestranná podpora, zlepšenie a uľahčenie medzinárodnej železničnej prepravy predovšetkým vypracovaním jednotných právnych poriadkov pre rôzne právne oblasti vzťahujúce sa na medzinárodnú železničnú prepravu.
- 4 Podľa článku 6 COTIF, nazvaného „Jednotné právne predpisy“:

„§ 1. Pokiaľ sa nepodá alebo neuloží vyhlásenie alebo výhrada podľa článku 42 § 1 veta 1, nachádzajú uplatnenie v medzinárodnej železničnej preprave a pri technickom schvaľovaní železničného materiálu používaného v medzinárodnej železničnej preprave:

...

- b) ‚Jednotné právne predpisy pre zmluvu o medzinárodnej železničnej preprave tovaru (CIM)‘ tvoriace dodatok B k [COTIF],

...

- d) ‚Jednotné právne predpisy pre zmluvy o vzájomnom používaní vozňov v medzinárodnej železničnej preprave (CUV)‘ tvoriace dodatok D k [COTIF],
- e) ‚Jednotné právne predpisy pre zmluvu o využívaní železničnej infraštruktúry v medzinárodnej železničnej preprave (CUI)‘ tvoriace dodatok E k [COTIF],

...

§ 2. Jednotné právne predpisy a právne poriadky uvedené v § 1 tvoria neoddeliteľnú súčasť [COTIF].“

- 5 Článok 12 § 5 COTIF stanovuje:

„Železničné koľajové vozidlá možno zadržať alebo zhabať v inom členskom štáte mimo sídla držiteľa len na základe rozhodnutia súdov tohto štátu. Výraz ‚držiteľ‘, označuje toho, kto ako vlastník alebo iná oprávnená osoba trvalo hospodársky využíva železničné vozidlo ako prepravný prostriedok.“

- 6 Revízny výbor OTIF sa v zásade skladá zo všetkých zmluvných strán COTIF.
- 7 Revízny výbor OTIF v súlade s článkom 17 § 1 písm. a) a b) COTIF rozhoduje v medziach svojich právomocí o návrhoch na zmeny COTIF a okrem iného skúma návrhy, ktoré sa majú predložiť na rozhodnutie valnému zhromaždeniu OTIF. Právomoci týchto dvoch orgánov OTIF v oblasti zmeny COTIF sú určené v článku 33 tohto dohovoru.

Dohoda o pristúpení

- 8 Dohoda medzi Európskou úniou a Medzivládnu organizáciou pre medzinárodnú železničnú prepravu o pristúpení Únie k Dohovoru o medzinárodnej železničnej preprave z 9. mája 1980, zmeneným Vilniuským protokolom z 3. júna 1999 (Ú. v. EÚ L 51, 2013, s. 8, ďalej len „dohoda o pristúpení“), podpísaná 23. júna 2011 v Berne, podľa svojho článku 9 nadobudla platnosť 1. júla 2011.

- 9 Článok 2 dohody o pristúpení stanovuje:

„Bez toho, aby bol dotknutý cieľ a účel [COTIF], ktorým je podpora, zlepšovanie a uľahčovanie medzinárodnej železničnej prepravy, a bez toho, aby bolo dotknuté jeho úplné uplatňovanie vo vzájomných vzťahoch s inými zmluvnými stranami [COTIF], zmluvné strany [COTIF], ktoré sú členskými štátmi Únie, uplatňujú pravidlá Únie, a uplatňujú preto pravidlá vyplývajúce z [COTIF] len v prípade, že neexistuje žiadne pravidlo Únie upravujúce danú konkrétnu otázku.“

- 10 Podľa článku 6 tejto dohody:

„1. Pri rozhodovaní o otázkach, v ktorých má Únia výlučnú právomoc, uplatní Únia hlasovacie práva svojich členských štátov podľa [COTIF].

2. Pri rozhodovaní o otázkach, v ktorých má Únia spoločnú [delenú – *neoficiálny preklad*] právomoc so svojimi členskými štátmi, hlasuje buď Únia, alebo jej členské štáty.

3. S výhradou článku 26 ods. 7 [COTIF] má Únia počet hlasov rovnajúci sa počtu hlasov jej členských štátov, ktoré sú aj zmluvnými stranami [COTIF]. Ak hlasuje Únia, jej členské štáty nehlasujú.

4. Únia v závislosti od okolností informuje iné zmluvné strany [COTIF] o každom uplatnení hlasovacích práv ustanovených v odsekoch 1 až 3 na rozličné body programov valného zhromaždenia a iných rokujúcich orgánov. Táto povinnosť sa uplatňuje aj v prípade, ak sa rozhodnutia prijímajú formou korešpondencie. Uvedené informácie sa poskytujú v dostatočnom predstihu generálnemu tajomníkovi organizácie OTIF, aby bolo možné rozoslať ich spolu s dokumentmi na zasadnutie alebo aby sa mohlo prijať rozhodnutie formou korešpondencie.“

11 Článok 7 dohody o pristúpení uvádza:

„Rozsah právomocí Únie je formulovaný všeobecnou formou v písomnom vyhlásení prijatom Úniou v čase uzavretia tejto dohody. Uvedené vyhlásenie sa môže v prípade potreby upraviť oznámením Únie adresovaným organizácii OTIF. Nenahrádza ani nijakým spôsobom neobmedzuje záležitosti, na ktoré sa môžu vzťahovať oznámenia o právomoci Únie vykonané pred rozhodovaním v rámci organizácie OTIF formálnym hlasovaním alebo iným spôsobom.“

Právo Únie

12 Dohoda o pristúpení bola v mene Únie schválená rozhodnutím Rady 2013/103/EÚ zo 16. júna 2011 o podpise a uzavretí Dohody medzi Európskou úniou a Medzivládnu organizáciou pre medzinárodnú železničnú prepravu o pristúpení Európskej únie k Dohovoru o medzinárodnej železničnej preprave (COTIF) z 9. mája 1980, zmeneným Vilniuským protokolom z 3. júna 1999 (Ú. v. EÚ L 51, 2013, s. 1).

13 V prílohe I tohto rozhodnutia sa nachádza vyhlásenie Únie urobené počas podpisu dohody o pristúpení, týkajúce sa vykonávania jej právomocí.

14 Toto vyhlásenie znie takto:

„V sektore železničnej dopravy sa Európska únia... delí o právomoc s členskými štátmi Únie... podľa článkov 90 a 91 [ZFEÚ] v spojení s článkom 100 ods. 1 a s článkami 171 a 172 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

...

Na základe [článkov 91 a 171 ZFEÚ] Únia prijala značný počet právnych nástrojov uplatniteľných na železničnú dopravu.

Podľa práva Únie nadobúda Únia výlučnú právomoc v otázkach železničnej dopravy, pokiaľ [COTIF], alebo právne nástroje prijaté na jeho základe môžu ovplyvniť tieto existujúce pravidlá Únie alebo môžu pozmeniť rozsah ich pôsobnosti.

V otázkach, ktoré upravuje [COTIF] a vo vzťahu ku ktorým má výlučnú právomoc Únia, nemajú členské štáty nijakú právomoc.

V prípade, ak existujú pravidlá Únie, ale nie sú ovplyvnené [COTIF] ani právnymi nástrojmi prijatými na jeho základe, Únia sa delí o právomoc v otázkach týkajúcich sa [COTIF] s členskými štátmi.

Zoznam príslušných nástrojov Únie platných v čase uzavretia tejto dohody je obsiahnutý v dodatku k tejto prílohe. Rozsah právomocí Únie vyplývajúci z týchto textov sa musí posúdiť vo vzťahu k špecifickým ustanoveniam v každom texte, najmä vo vzťahu k miere, do akej tieto ustanovenia zavádzajú spoločné pravidlá. Právomoc Únie je predmetom nepretržitého vývoja. V rámci Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o fungovaní EÚ môžu príslušné inštitúcie Únie prijímať rozhodnutia, ktoré

určujú rozsah právomoci Únie. Únia si preto vyhradzuje právo v súlade s tým meniť a dopĺňať toto vyhlásenie bez toho, aby to bolo nevyhnutnou podmienkou na výkon jej právomocí v otázkach, ktorých sa týka [COTIF].“

- 15 Dodatok k prílohe I rozhodnutia 2013/103 vypočítava akty Únie, ktoré sa vzťahujú na otázky, ktoré upravuje COTIF.

Okolnosti predchádzajúce sporu a napadnuté rozhodnutie

- 16 V apríli 2014 generálny tajomník OTIF oznámil členským štátom OTIF návrhy zmien COTIF, ktoré musia byť predložené Revíznemu výboru OTIF na jeho 25. zasadnutí v Berne od 25. do 27. júna 2014. Tieto návrhy zmien sa týkali najmä dodatku B COTIF týkajúceho sa jednotných právnych predpisov pre zmluvu o medzinárodnej železničnej preprave tovaru (CIM) [ďalej len „dodatok B (CIM)“], dodatku D COTIF týkajúceho sa jednotných právnych predpisov pre zmluvy o vzájomnom používaní vozňov v medzinárodnej železničnej preprave (CUV) [ďalej len „dodatok D (CUV)“] spolu s článkom 12 COTIF, a dodatku E COTIF týkajúceho sa jednotných právnych predpisov pre zmluvu o využívaní železničnej infraštruktúry v medzinárodnej železničnej preprave (CUI) [ďalej len „dodatok E (CUI)“]. Dňa 25. apríla 2014 Francúzska republika a 27. mája 2014 Spolková republika Nemecko odovzdali návrhy zmien dodatku D (CUV), ktoré boli rovnako predložené Revíznemu výboru OTIF na tomto zasadnutí.
- 17 Európska komisia 26. mája 2014 predložila pracovnej skupine Rady Európskej únie pre „pozemnú dopravu“ pracovný dokument týkajúci sa niektorých zmien COTIF s cieľom prípravy uvedeného zasadnutia. Dňa 5. júna 2014 Komisia odovzdala Rade návrh rozhodnutia Rady, ktorým sa stanovuje pozícia, ktorú má Únia prijať na 25. zasadnutí Revízneho výboru OTIF [COM(2014) 338 final; ďalej len „návrh rozhodnutia“]. Po ukončení pracovných zasadnutí v prípravných orgánoch Rady, Rada na svojom zasadnutí z 24. júna 2014 prijala napadnuté rozhodnutie, ktorým sa stanovujú pozície, ktoré sa majú prijať v mene Únie, najmä k návrhom zmien článku 12 COTIF, ako aj jeho dodatkov B (CIM), D (CUV) a E (CUI) (spolu ďalej len „sporné zmeny“).
- 18 Spolková republika Nemecko hlasovala proti uvedenému návrhu a pri prijatí napadnutého rozhodnutia urobila toto vyhlásenie:

„Spolková republika Nemecko sa domnieva, že [Európska únia] nemá právomoc na zmeny dodatku B (... CIM), dodatku D (... CUV) a dodatku E (... CUI) [COTIF], a preto si myslí, že netreba koordinovať pozíciu, ktorú má [Únia] prijať na 25. zasadnutí Revízneho výboru OTIF, ktoré sa bude konať od 25. do 27. júna 2014. K dnešnému dňu [Únia] nevykonala svoju legislatívnu právomoc v súkromnoprávných oblastiach prepravy upravených uvedenými dodatkami. Členské štáty môžu teda naďalej vykonávať svoju právomoc v súlade s druhou vetou článku 2 ods. 2 [ZFEÚ]. Navyše v prípadoch, keď je právomoc delená, článok 6 ods. 2 dohody medzi OTIF a [Úniou] o pristúpení [Únie] ku [COTIF], výslovne stanovuje, že členské štáty môžu naďalej samostatne vykonávať svoje hlasovacie právo v týchto oblastiach. [Spolková republika Nemecko] týmto preventívne vyhlasuje, že odmieta, aby [jej] hlasovacie právo vykonala Európska komisia.“

- 19 Podľa odôvodnení 3 až 6, 9 a 11 napadnutého rozhodnutia:

„Rada Európskej únie,

so zreteľom na [Zmluvu o FEÚ], a najmä na jej článok 91 v spojení s jej článkom 218 ods. 9.

...

keďže:

...

- (3) Očakáva sa, že Revízny výbor zriadený v súlade s článkom 13 ods. 1 písm. c) [COTIF], na svojom 25. zasadnutí, ktoré sa má konať od 25. júna do 27. júna 2014, rozhodne o niektorých zmenách [COTIF] ako aj o určitých dodatkoch k tomuto dohovoru, konkrétne o dodatkoch B (... CIM), D ... CUV), E (... CUI)...
- (4) Zmeny [COTIF] majú za cieľ aktualizovať úlohy Výboru technických odborníkov a vymedzenie pojmu „držiteľ“ v súlade s právom Únie a zmeniť určité pravidlá týkajúce sa financovania [OTIF], vykonávania auditu a podávania správ, ako aj menšie administratívne zmeny.
- (5) Zmeny dodatku B (CIM) sa zameriavajú na uprednostňovanie elektronickej formy nákladného listu a jeho sprievodných dokumentov a na objasnenie určitých ustanovení zmluvy o preprave.
- (6) Zmeny dodatku D (CUV), ktor[é] predložil generálny tajomník OTIF, majú za cieľ objasniť úlohu držiteľa a subjektu zodpovedného za údržbu v zmluvách o použití vozidiel v medzinárodnej železničnej doprave. [Francúzska republika] predložil[a] samostatný návrh týkajúci sa zodpovednosti za škody spôsobené vozidlom. [Spolková republika Nemecko] predložil[a] aj samostatný návrh týkajúci sa rozsahu pôsobnosti jednotných právnych predpisov CUV.

...

- (9) Zmeny dodatku E (CUI), ktoré navrhol Výbor pre medzinárodnú železničnú prepravu (CIT), sa zameriavajú na rozšírenie rozsahu pôsobnosti jednotných právnych predpisov, pokiaľ ide zmluvu o využívaní železničnej infraštruktúry, na vnútroštátnu železničnú dopravu, ďalej na vytvorenie právneho základu pre všeobecné podmienky používania železničnej infraštruktúry a na rozšírenie zodpovednosti manažéra infraštruktúry v prípade poškodenia alebo strát spôsobených infraštruktúrou.

...

- (11) Väčšina navrhovaných zmien je v súlade s právom a so strategickými cieľmi Únie, a preto by ich mala Únia podporiť. Určité zmeny nemajú žiadny vplyv na právo Únie a nie je potrebné, aby bola dohodnutá pozícia na úrovni Únie. Napokon niektoré zmeny si vyžadujú v rámci Únie ďalšiu diskusiu a mali by sa preto na tomto zasadnutí Revízneho výboru zamietnuť; ak sa schvália zmeny bez úprav prijateľných pre Úniu, Únia by mala vzniesť námietku podľa postupu ustanoveného v článku 35 ods. 4 dohovoru [COTIF]“.

20 Článok 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia stanovuje, že „pozícia, ktorá sa má zaujať v mene Únie na 25. zasadnutí Revízneho výboru zriadeného [COTIF], musí byť v súlade s prílohou k tomuto rozhodnutiu“.

21 Bod 3 prílohy uvedeného rozhodnutia stanovuje v súvislosti s rozličnými bodmi programu 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF rozdelenie právomocí medzi Úniou a jej členskými štátmi, výkon hlasovacích práv, ako aj odporúčanú koordinovanú pozíciu. Časť bodu 4, ako aj body 5, 7 a 12 uvedeného programu sa týkajú sporných zmien.

22 Pokiaľ ide o bod 4 programu 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF týkajúceho sa čiastočnej revízie COTIF, bod 3 prílohy napadnutého rozhodnutia stanovuje:

“...“

Právomoc: spoločná [delená – *neoficiálny preklad*].

Vykonávanie hlasovacích práv: členské štáty;

Odporúčaná koordinovaná pozícia:

...

Zmeny článku 12 (Výkon rozsudkov. príloha [Zaistenie vecí – *neoficiálny preklad*]) sa podporia, pretože sa nimi mení vymedzenie pojmu „držiteľ“ v súlade s právom Únie.

...“

- 23 Pokiaľ ide o bod 5 programu 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF týkajúceho sa čiastočnej revízie dodatku B (CIM), bod 3 prílohy napadnutého rozhodnutia stanovuje:

“...“

Právomoc: spoločná [delená – *neoficiálny preklad*].

Vykonávanie hlasovacích práv: Únia v prípade článkov 6 a 6a, členské štáty v prípade ďalších článkov.

Odporúčaná koordinovaná pozícia:

Zmeny článku 6 a článok 6a sa týkajú práva Únie z dôvodu použitia nákladného listu a jeho sprievodných dokumentov v prípade colnej správy a sanitárnych a fyto-sanitárnych (SPS) režimov. Únia súhlasí so zámerom OTIF uprednostniť elektronickú formu nákladného listu. V súčasnosti však prijatie týchto zmien môže viesť k neželaným následkom. Súčasný zjednodušený režim pre colný tranzit železnicou je možný len s papierovými dokumentmi. Ak sa teda železnice rozhodnú pre elektronický nákladný list, budú musieť použiť štandardný tranzitný režim a nový automatizovaný tranzitný systém.

Komisia začala s prípravou pre pracovnú skupinu, kde sa bude diskutovať o používaní elektronických prepravných dokumentov na tranzit v rámci nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 952/2013 [z 9. októbra 2013, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Únie (Ú. v. EÚ L 269, 2013, s. 1)]. Táto pracovná skupina bude mať úvodné stretnutie v dňoch 4. – 5. júna 2014. Únia súhlasí aj so zámerom poskytovať v elektronickej forme aj sprievodné dokumenty. V súčasnom práve Únie však neexistuje žiadny právny základ na predkladanie dokumentov (napr. spoločný veterinárny vstupný dokument, jednotný vstupný doklad), ktoré majú byť priložené k tovaru súvisiacemu s SPS, v elektronickej forme, a preto musia byť poskytované v papierovej forme. Komisia vypracovala návrh nariadenia, ktorý sa týka elektronickej certifikácie a tento návrh je v súčasnosti predmetom rokovaní v Európskom parlamente a Rade. Prijatie daného nariadenia (nariadenie o úradnej kontrole) sa plánuje do konca roka 2015/začiatku roka 2016, v prípade jeho vykonávania bude však existovať prechodné obdobie.

Preto Únia navrhuje, aby sa v rámci súčasného stretnutia Revízneho výboru neprijalo žiadne rozhodnutie o týchto bodoch a aby OTIF naďalej pokračovala v spolupráci s Úniou v tejto oblasti, s cieľom mať pre nadchádzajúcu revíziu CIM k dispozícii kvalitne pripravené riešenie, čo by sa v ideálnom prípade malo zosúladiť s nariadením (EÚ) č. 952/2013 a jeho vykonávacími ustanoveniami, ktoré nadobudnú účinnosť od 1. mája 2016. Určité elektronické režimy sa môžu postupne zaviesť medzi rokmi 2016 a 2020 v súlade s článkom 278 nariadenia (EÚ) č. 952/2013.

...“

- 24 Pokiaľ ide o bod 7 programu 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF týkajúceho sa čiastočnej revízie dodatku D (CUV), bod 3 prílohy napadnutého rozhodnutia stanovuje:

„...“

Právomoc: spoločná [delená – *neoficiálny preklad*].

Vykonávanie hlasovacích práv: Únia.

Odporúčaná pozícia Únie: zmeny článkov 2 a 9 sa podporia, keďže objasňujú úlohy držiteľa a subjektu zodpovedného za údržbu v súlade s právom Únie (smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/110/ES [zo 16. decembra 2008, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 2004/49/ES o bezpečnosti železníc Spoločenstva (smernica o bezpečnosti železníc) (Ú. v. EÚ L 345, 2008, s. 62)]). Navrhovaná zmena článku 7, ktorú predložil[a] [Francúzska republika], týkajúca sa zodpovednosti osoby, ktorá poskytla vozidlo k dispozícii na použitie ako prepravný prostriedok, v prípade škody spôsobenej chybou na vozidle, si však vyžaduje ďalšiu analýzu v rámci Únie pred prijatím rozhodnutia v OTIF. Únia preto nemôže na stretnutí tohto Revízneho výboru podporiť tento návrh zmeny a navrhuje, aby sa rozhodnutie [Revízneho výboru OTIF] odložilo na ďalšie valné zhromaždenie, aby sa táto otázka mohla ďalej preskúmať. Únia zaujíma rovnakú pozíciu, t. j. odložiť rozhodnutie na ďalšie valné zhromaždenie, aby sa táto otázka mohla ďalej preskúmať, aj k návrhu [Spolkovej republiky Nemecko] na nový článok 1a, ktorý sa predložil OTIF počas koordinácie Únie.

Dodatočná odporúčaná pozícia Únie: v dokumente CR 25/7 ADD 1, na strane 6 na konci odseku 8a doplniť: „The amendment to Article 9, paragraph 3, first indent, does not affect the existing allocation of liabilities between ECM and the keeper of the vehicles. [Zmena článku 9 ods. 3 prvého pododseku sa nedotýka existujúceho rozdelenia povinností medzi subjekt zodpovedný za údržbu a držiteľa vozidiel.]“

- 25 Pokiaľ ide o bod 12 programu 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF týkajúceho sa čiastočnej revízie dodatku E (CUI), bod 3 prílohy napadnutého rozhodnutia stanovuje:

„...“

Právomoc: spoločná [delená – *neoficiálny preklad*].

Vykonávanie hlasovacích práv: Únia.

Odporúčaná koordinovaná pozícia: zmeny sa zamietnu. Tieto zmeny, ktoré navrh[ol] [Výbor pre medzinárodnú železničnú prepravu], zahŕňajú rozšírenie rozsahu pôsobnosti [dodatku E (CUI)] na vnútroštátnu prevádzku, zavedenie zmluvne záväzných všeobecných podmienok a rozšírenie zodpovednosti manažéra infraštruktúry za škodu. Môžu si vyžadovať ďalšie zváženie, ale keďže pred predložením [Revíznemu výboru OTIF] neboli prediskutované na žiadnom internom fóre OTIF, ich vplyv nebolo možné posúdiť dostatočne podrobne. Zdá sa predčasné meniť [dodatok E (CUI)] (ktor[ý] [je] v súčasnosti v súlade s právom Únie) na stretnutí tohto Revízneho výboru [OTIF] bez riadnej prípravy.“

Návrhy účastníkov konania a konanie pred Súdny dvorom

- 26 Spolková republika Nemecko navrhuje, aby Súdny dvor:
- zrušil článok 1 napadnutého rozhodnutia v spojení s bodom 3 jeho prílohy v rozsahu, v akom sa tento bod týka na jednej strane bodu 4 programu 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF, pokiaľ ide o zmeny článku 12 COTIF, ako aj na strane druhej bodov 5, 7 a 12 tohto programu, čo sa týka zmien dodatkov B (CIM), D (CUV) a E (CUI) a

- zaviazal Radu na náhradu trov konania.
- 27 Rada navrhuje, aby Súdny dvor:
- zamietol žalobu,
  - subsidiárne, v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia, zachoval účinky tohto rozhodnutia a
  - zaviazal Spolkovú republiku Nemecko na náhradu trov konania.
- 28 Rozhodnutiami predsedu Súdneho dvora z 29. mája 2015 bolo Francúzskej republike a Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska povolené vstúpiť do konania ako vedľajším účastníkom konania na podporu návrhov Spolkovej republiky Nemecko, zatiaľ čo Komisii bolo povolené vstúpiť do konania ako vedľajšiemu účastníkovi konania na podporu návrhov Rady.

O žalobe

- 29 Spolková republika Nemecko uvádza na podporu svojej žaloby tri žalobné dôvody.
- 30 Prvý žalobný dôvod je založený na nedostatku právomoci Únie a porušení zásady prenesenia právomoci stanovenej v článku 5 ods. 2 prvej vete ZEÚ. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti odôvodnenia stanovenej v článku 296 ZFEÚ. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení zásady lojálnej spolupráce v spojení so zásadou účinnej súdnej ochrany.

O prvom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomoci Únie a porušení zásady prenesenia právomoci stanovenej v článku 5 ods. 2 prvej vete ZEÚ

Tvrdenia účastníkov konania

- 31 Svojím prvým žalobným dôvodom Spolková republika Nemecko, ktorú podporuje Francúzska republika, tvrdí, že Únia nemala podľa článku 91 ZFEÚ a článku 218 ods. 9 ZFEÚ právomoc na prijatie napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa týka sporných zmien, a že Rada v dôsledku toho prijala toto rozhodnutie v rozpore so zásadou prenesenia právomoci stanovenej v článku 5 ods. 2 prvej vete ZEÚ.
- 32 Spolková republika Nemecko zdôrazňuje, že v oblasti dopravy, do ktorej patria vo všeobecnosti COTIF a konkrétne sporné zmeny, majú Únia a členské štáty tak na vnútornej úrovni, ako v zásade aj na vonkajšej úrovni delenú právomoc podľa článku 4 ods. 2 písm. g) ZFEÚ.
- 33 Na zabezpečenie toho, aby mala Rada právomoc prijať v súlade s článkom 218 ods. 9 ZFEÚ pozíciu, ktorá sa má prijať v mene Únie v medzinárodnom orgáne, keď má akt prijatý takýmto orgánom zmeniť zmiešanú dohodu, čo je aj prípad, o aký ide v prejednávanej veci, treba podľa Spolkovej republiky Nemecko overiť, či sa navrhované zmeny týkajú ustanovení dohody, ktoré patria do právomoci Únie. Ak o takýto prípad nejde, nemožno prijať rozhodnutie stanovujúce pozíciu Únie.
- 34 Na účely tohto overenia je dôležité vedieť, či dané rozhodnutie medzinárodného orgánu má priamy vplyv na *acquis* Únie, ako bolo uvedené v bode 64 rozsudku zo 7. októbra 2014, Nemecko/Rada (C-399/12, EU:C:2014:2258), v tom zmysle, že existujú spoločné pravidlá Únie, ktoré môžu byť dotknuté alebo ktorých pôsobnosť môže byť zmenená daným rozhodnutím, v zmysle judikatúry vyplývajúcej z rozsudku z 31. marca 1971, Komisia/Rada (22/70, EU:C:1971:32). Existencia takéhoto rizika podľa Spolkovej republiky Nemecko teda predpokladá, že zmeny ustanovení medzinárodnej dohody patria do oblasti, v ktorej už Únia prijala spoločné pravidlá.

- 35 Spolková republika Nemecko zdôrazňuje, že Rada, ktorej prináleží v prejednávanej veci preukázať, že sporné zmeny sa týkajú oblasti patriacej do pôsobnosti existujúcich ustanovení práva Únie, túto skutočnosť v napadnutom rozhodnutí nepreukázala. V každom prípade Únia v súkromnoprávnej oblasti zmlúv týkajúcich sa cezhraničnej železničnej prepravy tovarov a osôb, do ktorej patria sporné zmeny, doposiaľ neuplatnila svoju vnútornú právomoc na prijatie spoločných pravidiel. Francúzska republika dodáva, že sa nepredpokladá žiadna nová iniciatíva Únie v oblastiach, ktorých sa týkajú sporné zmeny.
- 36 Spolková republika Nemecko pripúšťa, že v oblasti patriacej do právomoci členských štátov, môžu byť pozície, ktoré sa majú prijať v rámci medzinárodného orgánu, predmetom koordinácie v súlade so zásadou lojálnej spolupráce zakotvenej v článku 4 ods. 3 ZFEÚ. Rozhodnutie Rady prijaté podľa článku 218 ods. 9 ZFEÚ však v tomto rámci nemôže byť prijaté.
- 37 Spolková republika Nemecko sa okrem iného domnieva, že v súkromnoprávnej oblasti zmlúv týkajúcich dopravy, ktorá patrí do delenej právomoci, Únia nemôže vykonávať právomoc na vonkajšej úrovni, kým neuplatní svoju právomoc na vnútornej úrovni, inak by hrozilo, že dôjde k obchádzaniu riadneho legislatívneho postupu a porušeniu práv Európskeho parlamentu. Aj vzhľadom na „doložku neúčasti“ uvedenú v článku 2 dohody o prístupení majú totiž akty Revízneho výboru OTIF v práve Únie také isté účinky ako nariadenia a smernice.
- 38 Spolková republika Nemecko, ktorú podporuje Francúzska republika, taktiež tvrdí, že v oblasti dopravy, ktorá patrí do delenej právomoci medzi Úniou a jej členskými štátmi, sú prípady stanovené v článku 3 ods. 2 ZFEÚ, teda prípady, v ktorých má Únia výlučnú vonkajšiu právomoc, jedinými situáciami, keď Únia môže uzavrieť medzinárodnú dohodu. V prejednávanej veci nevyplýva výlučná vonkajšia právomoc zo žiadneho prípadu uvedeného v článku 3 ods. 2 ZFEÚ. Tento členský štát dodáva, že Únia mimo uvedených prípadov nemá vonkajšiu právomoc.
- 39 Pokiaľ ide konkrétne o rozsudok z 30. mája 2006, Komisia/Írsko (C-459/03, EU:C:2006:345), ktorý uvádza Rada, Spolková republika Nemecko potvrdzuje, že Súdny dvor obmedzil jeho dosah vo svojom rozsudku z 8. marca 2011, Lesoochránárske zoskupenie (C-240/09, EU:C:2011:125). Francúzska republika sa domnieva, že v prejednávanej veci nemožno z prvého z týchto rozsudkov vyvodiť žiadny záver, keďže v tomto rozsudku Súdny dvor zohľadnil osobitosť oblasti životného prostredia, v ktorej Zmluvy zverili výlučnú vonkajšiu právomoc Únii. Medzi ciele dopravnej politiky však na rozdiel od tejto oblasti nepatrí rozvoj medzinárodnej politiky.
- 40 Rada v prvom rade tvrdí, že Únia má výlučnú právomoc podľa článku 3 ods. 2 poslednej časti vety ZFEÚ a judikatúry Súdneho dvora vyplývajúcej z rozsudku z 31. marca 1971, Komisia/Rada (22/70, EU:C:1971:32), na stanovenie pozície, pokiaľ ide o sporné zmeny predložené na 25. zasadnutí Revízneho výboru OTIF.
- 41 Rada, ktorú podporuje Komisia, subsidiárne odkazuje na stanovisko 2/00 (Kartagenský protokol o biologickej bezpečnosti) zo 6. decembra 2001 (EU:C:2001:664, body 44 až 47), ako aj na rozsudky zo 7. októbra 2004, Komisia/Francúzsko (C-239/03, EU:C:2004:598, bod 30), a z 30. mája 2006, Komisia/Írsko (C-459/03, EU:C:2006:345, bod 95), a domnieva sa, že Únia má právomoc na prijatie takejto pozície v súlade s článkom 218 ods. 9 ZFEÚ na základe delenej právomoci s jej členskými štátmi aj v prípade neexistencie pravidiel Únie v súkromnoprávnej oblasti zmlúv týkajúcich sa dopravy. Podľa týchto inštitúcií sa činnosť Únie na vonkajšej úrovni, na rozdiel od tvrdení Spolkovej republiky Nemecko, neobmedzuje na záležitosti, ktoré už sú upravené spoločnými pravidlami Únie, ale vzťahuje sa aj na záležitosti, ktoré ešte nie sú alebo sú len čiastočne predmetom právnej úpravy na úrovni Únie, ktorá v dôsledku toho nemôže byť dotknutá. Takisto v tomto poslednom uvedenom prípade má Únia právomoc na prijatie rozhodnutia podľa článku 218 ods. 9 ZFEÚ, keď bude konať na základe vonkajšej delenej právomoci, keďže táto právomoc je obmedzená v súlade s protokolom č. 25 o vykonávaní spoločných právomocí, ktorý je prílohou Zmluvy o EÚ a Zmluvy o FEÚ, na konkrétne prvky upravené v danom rozhodnutí Únie.

42 Komisia dodáva, že existencia vonkajšej delenej právomoci nezávisí od výkonu tejto právomoci na vnútornej úrovni, ale vyplýva priamo zo Zmlúv, konkrétne z článku 2 ods. 2 prvej vety a z článku 4 ods. 2 písm. g) ZFEÚ. Žiadne ustanovenie Zmlúv týkajúce sa delených právomocí totiž nestanovuje, že v prípade, keď je táto právomoc vykonávaná prvý raz, môže viesť len k prijatiu aktov Únie, ktoré sa netýkajú vonkajších vzťahov.

Posúdenie Súdny dvorom

43 Svojím prvým žalobným dôvodom Spolková republika Nemecko v podstate tvrdí, že bod 4 programu 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF v rozsahu, v akom sa týka zmeny článku 12 COTIF, a body 5, 7 a 12 uvedeného programu, týkajúce sa zmien dodatkov B (CIM), D (CUV) a E (CUI) COTIF, na základe ktorých napadnuté rozhodnutie stanovilo pozície, ktoré sa majú prijať v mene Únie, nepatria do vonkajšej právomoci Únie, keďže Únia predtým neprijala spoločné pravidlá, ktoré môžu byť dotknuté uvedenými zmenami, takže neprináleží Rade, aby podľa článku 218 ods. 9 ZFEÚ stanovila uvedené pozície. Rada tým konala v rozpore so zásadou prenesenia právomoci stanovenou v článku 5 ods. 2 prvej vete ZEÚ.

44 Na úvod treba pripomenúť, že podľa článku 5 ods. 1 prvej vety ZEÚ „vymedzenie právomocí Únie sa spravuje zásadou prenesenia právomocí“. Článok 5 ods. 2 ZEÚ na jednej strane stanovuje, že „podľa [uvedenej] zásady... Únia koná len v medziach právomocí, ktoré na ňu preniesli členské štáty v zmluvách na dosiahnutie cieľov v nich vymedzených“ a na strane druhej, že „právomoci, ktoré na Úniu neboli v zmluvách prenesené, zostávajú právomocami členských štátov“. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že táto zásada sa má dodržiavať tak pri vnútornej činnosti, ako aj pri medzinárodnej činnosti Únie [stanovisko 2/94 (Pristúpenie Spoločenstva k EDLP), z 28. marca 1996, EU:C:1996:140, bod 24].

45 Ako Súdny dvor pripomenul najmä v stanovisku 1/03 (Nový Lugánsky dohovor), zo 7. februára 2006 (EU:C:2006:81, bod 114), právomoc Únie uzatvárať medzinárodné dohody môže vyplývať nielen z výslovného určenia v Zmluvách, ale implicitne aj z iných ustanovení Zmlúv a z aktov prijatých v rámci týchto ustanovení inštitúciami Únie. Únia má právomoc na prijatie medzinárodných záväzkov potrebných na uskutočnenie určeného cieľa, aj keď v tejto súvislosti neexistuje výslovné ustanovenie, najmä vždy vtedy, keď právo Únie zakladá právomoc uvedených inštitúcií na vnútornej úrovni na uskutočnenie tohto cieľa. Tento posledný prípad je teraz upravený v článku 216 ods. 1 ZFEÚ [stanovisko 1/13 (Pristúpenie tretích štátov k Haagskemu dohovoru) zo 14. októbra 2014, EU:C:2014:2303, bod 67 a citovaná judikatúra].

46 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora okrem toho vyplýva, že treba rozlišovať medzi existenciou vonkajšej právomoci Únie a prípadnou výlučnou alebo delenou povahou tejto právomoci [stanovisko 1/76 (Dohoda o zriadení európskeho fondu na likvidáciu plavidiel vnútrozemskej vodnej dopravy) z 26. apríla 1977, EU:C:1977:63, body 3 a 4; stanovisko 2/91 (Dohovor č. 170 OIT) z 19. marca 1993, EU:C:1993:106, body 13 až 18; stanovisko 1/03 (Nový Lugánsky dohovor), zo 7. februára 2006, EU:C:2006:81, body 114 a 115, ako aj rozsudok z 30. mája 2006, Komisia/Írsko, C-459/03, EU:C:2006:345, body 93 a 94; pozri v tomto zmysle aj stanovisko 2/00 (Kartagenský protokol o biologickej bezpečnosti) zo 6. decembra 2001, EU:C:2001:664, body 44 až 47].

47 Toto rozlišovanie medzi existenciou vonkajšej právomoci Únie a výlučnou alebo nevýlučnou povahou tejto právomoci sa premietlo do Zmluvy o FEÚ.

48 Podľa článku 216 ods. 1 ZFEÚ „Únia môže uzavierať dohody s jednou alebo viacerými tretími krajinami alebo medzinárodnými organizáciami, keď to ustanovujú zmluvy alebo keď je uzavretie dohody buď potrebné na dosiahnutie jedného z cieľov stanovených zmluvami v rámci politik Únie, alebo je ustanovené v právne záväznom akte Únie, alebo sa môže dotknúť spoločných pravidiel alebo pozmeniť ich pôsobnosť“.

- 49 Zo znenia tohto istého ustanovenia, v ktorom nedochádza k žiadnemu rozlišovaniu podľa výlučnej alebo delenej vonkajšej právomoci Únie, vyplýva, že Únia má takúto právomoc v štyroch prípadoch. Na rozdiel od tvrdení predložených Spolkovou republikou Nemecko, predstavuje prípad, keď uzavretie dohody môže ovplyvniť spoločné pravidlá alebo zmeniť ich pôsobnosť, teda prípad, keď je právomoc Únie podľa článku 3 ods. 2 ZFEÚ výlučná, len jeden z týchto prípadov.
- 50 Okrem toho z porovnania znenia článku 216 ods. 1 ZFEÚ a znenia článku 3 ods. 2 ZFEÚ vyplýva, že prípady, v ktorých má Únia vonkajšiu právomoc v súlade s prvým z týchto ustanovení, sa neobmedzujú na rôzne prípady stanovené v druhom z týchto ustanovení, v ktorých má Únia výlučnú vonkajšiu právomoc.
- 51 Z toho vyplýva, že na rozdiel od tvrdení predložených Spolkovou republikou Nemecko vonkajšia právomoc Únie môže existovať aj mimo prípadov stanovených v článku 3 ods. 2 ZFEÚ.
- 52 V tomto kontexte vonkajšia právomoc Únie patriaca pod druhý prípad stanovený v článku 216 ods. 1 ZFEÚ, ktorý zodpovedá situácii, keď je uzavretie dohody „potrebné na dosiahnutie jedného z cieľov stanovených Zmluvami v rámci politik Únie“, odráža judikatúru Súdneho dvora citovanú v bode 45 tohto rozsudku. Vonkajšia právomoc Únie v tomto druhom prípade nie je, na rozdiel od štvrtého prípadu stanoveného v tomto ustanovení, spojená s podmienkou týkajúcou sa predchádzajúceho prijatia pravidiel Únie, ktoré môžu byť dotknuté.
- 53 V prejednávanej veci treba teda overiť, či je pre Úniu prijatie medzinárodných záväzkov týkajúcich sa sporných zmien „potrebné na dosiahnutie jedného z cieľov stanovených Zmluvami v rámci politik Únie“ v zmysle článku 216 ods. 1 ZFEÚ. Ak by to bolo tak, Únia by mala vonkajšiu právomoc potrebnú na stanovenie pozícií, pokiaľ ide o sporné zmeny, bez ohľadu na to, či predtým prijala spoločné pravidlá v daných záležitostiach, ktoré môžu byť dotknuté uvedenými zmenami.
- 54 V tejto súvislosti treba uviesť, že napadnuté rozhodnutie má za cieľ stanoviť pozíciu, ktorá sa má prijať v mene Únie na 25. zasadnutí Revízného výboru OTIF, pokiaľ ide o určité zmeny COTIF. Ako vyplýva z článku 2 COTIF „cieľom OTIF [je] všestranná podpora, zlepšenie a uľahčenie medzinárodnej železničnej prepravy“ predovšetkým vypracovaním jednotných právnych noriem pre rôzne právne oblasti týkajúce sa uvedenej dopravy.
- 55 Sporné zmeny sa týkajú na jednej strane jednotných právnych predpisov pre zmluvu o medzinárodnej železničnej preprave tovaru, pre zmluvy o vzájomnom používaní vozňov v medzinárodnej železničnej preprave, ako aj pre zmluvu o využívaní železničnej infraštruktúry a na druhej strane ustanovenia COTIF týkajúceho sa výkonu rozsudkov vyhlásených podľa ustanovení tohto dohovoru a zaistenia vozňov železničnej prepravy.
- 56 Tieto zmeny teda súvisia so súkromnoprávnou oblasťou zmlúv týkajúcich sa medzinárodnej železničnej dopravy, t. j. oblasti, ktorá patrí, ako pripustili všetci účastníci konania, do politiky Únie, konkrétne spoločnej dopravnej politiky, ktorá je upravená v hlave VI s názvom „Doprava“ tretej časti s názvom „Vnútornej politiky a činnosti Únie“ Zmluvy o FEÚ a ktorá musí byť v dôsledku toho považovaná za jeden z cieľov Zmluvy o FEÚ.
- 57 Hlava VI tretej časti Zmluvy o FEÚ zahŕňa okrem iného článok 91 ods. 1 ZFEÚ, ktorý stanovuje, že na účely vykonania spoločnej dopravnej politiky a berúc do úvahy špecifické črty dopravy, Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom a po porade s Hospodárskym a sociálnym výborom a Výborom regiónov stanovujú okrem iného: „a) spoločné pravidlá platné pre medzinárodnú dopravu do členského štátu alebo z členského štátu, alebo pri prechode cez územie jedného alebo viacerých členských štátov“, a „d) ďalšie potrebné ustanovenia“. Táto hlava zahŕňa aj článok 100 ZFEÚ, ktorý stanovuje vo svojom odseku 1, že ustanovenia uvedenej hlavy sa vzťahujú okrem iného na železničnú dopravu.

- 58 Treba teda uviesť, rovnako ako generálny advokát v bode 103 svojich návrhov, že sporné zmeny sú súčasťou dosahovania cieľov Zmluvy o FEÚ v rámci spoločnej dopravnej politiky.
- 59 Spoločné pravidlá stanovené v článku 91 ods. 1 písm. a) ZFEÚ sú platné predovšetkým „pre medzinárodnú dopravu do členského štátu alebo z členského štátu, alebo pri prechode cez územie jedného alebo viacerých členských štátov“. Súdny dvor vo svojom rozsudku z 31. marca 1971, Komisia/Rada (22/70, EU:C:1971:32, body 26 a 27), v tejto konkrétnej oblasti uviedol, že toto ustanovenie, ktoré sa týka taktiež dopravy z tretieho štátu alebo do tretieho štátu, pokiaľ ide o časť cesty uskutočnenej na území Únie, a ktoré teda predpokladá, že právomoc Únie sa rozširuje na vzťahy patriace do medzinárodného práva, v dôsledku toho znamená, že budú potrebné dohody s dotknutými tretími štátmi v uvedenej oblasti.
- 60 Keďže ustanovenia COTIF a jeho dodatkov, ktorých sa týkajú sporné zmeny, majú za cieľ zaviesť harmonizované normy na medzinárodnej úrovni, vrátane oblasti medzinárodnej dopravy z členského štátu alebo do členského štátu, alebo pri prechode cez územie jedného alebo viacerých členských štátov, pre časť cesty uskutočnenej mimo územia Únie a v zásade aj pre časti uvedenej cesty uskutočnené na území Únie, skutočnosť, že Únia prijme pozíciu pre uvedené zmeny, musí byť považovaná za skutočnosť, ktorá prispieva k uskutočneniu cieľov spoločnej dopravnej politiky v rámci právomoci, ktorú Únii zveruje článok 91 ods. 1 ZFEÚ a ktorá taktiež zahŕňa vonkajší aspekt, ako bolo pripomenuté v bode 59 tohto rozsudku. Toto prijatie pozície je v dôsledku toho potrebné v rámci politiky Únie na uskutočnenie jedného z cieľov stanovených v Zmluvách v zmysle článku 216 ods. 1 ZFEÚ.
- 61 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba po prvé zamietnuť argumentáciu Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky, podľa ktorej v oblasti patriacej do delenej právomoci medzi Úniou a jej členskými štátmi nemôže existovať vonkajšia právomoc Únie mimo prípady stanovené v článku 3 ods. 2 ZFEÚ.
- 62 Po druhé za predpokladu, že tvrdenie Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky, ktorého cieľom je spochybniť existenciu vonkajšej právomoci Únie v prejednávacom prípade, treba chápať v tom zmysle, že v oblasti dopravy, ktorá podľa článku 4 ods. 2 písm. g) ZFEÚ patrí do delenej právomoci medzi Úniou a jej členskými štátmi, Únia nemôže konať na vonkajšej úrovni predtým, ako koná na vnútornej úrovni pri prijatí spoločných pravidiel v záležitostiach, v ktorých boli uzavreté medzinárodné záväzky, toto tvrdenie nemôže uspieť.
- 63 Súdny dvor totiž rozhodol v rozsudku z 30. mája 2006, Komisia/Írsko (C-459/03, EU:C:2006:345, bod 95 a citovaná judikatúra), v súvislosti s otázkou, či ustanovenie zmiešanej dohody v oblasti ochrany životného prostredia, v ktorej majú Únia a jej členské štáty delenú právomoc, patrí do právomoci Únie, že Únia môže uzatvárať dohody v uvedenej oblasti aj v prípade, keď špecifické otázky, na ktoré sa vzťahujú tieto dohody, nie sú ešte vôbec alebo sú len okrajovo predmetom vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá v dôsledku toho nemôže byť dotknutá.
- 64 Na rozdiel od tvrdenia Spolkovej republiky Nemecko Súdny dvor neobmedzil dosah tejto judikatúry v rozsudku z 8. marca 2011, Lesoochránárske zoskupenie (C-240/09, EU:C:2011:125). Otázka položená vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, sa totiž netýka, ako vyplýva z bodov 34 a 35 tohto rozsudku, existencie vonkajšej právomoci Únie v oblasti životného prostredia, ale otázky, či v osobitnej oblasti, na ktorú sa vzťahuje ustanovenie zmiešanej dohody, vykonávala Únia svoje právomoci a prijala ustanovenia týkajúce sa splnenia záväzkov, ktoré z nich vyplývali.
- 65 Je pravda, že judikatúra citovaná v bodoch 63 a 64 tohto rozsudku sa týka oblasti životného prostredia, v ktorej má Únia podľa článku 191 ods. 1 štvrtej zarážky ZFEÚ výlučnú vonkajšiu právomoc na rozdiel od oblasti dopravy.

- 66 Treba však uviesť, že z článku 2 ods. 2 prvej vety ZFEÚ týkajúceho sa delených právomocí vyplýva, že „ak zmluvy prenesú na Úniu v určitej oblasti právomoc, ktorú vykonáva spoločne s členskými štátmi, Únia a členské štáty môžu v tejto oblasti vykonávať legislatívnu činnosť a prijímať právne záväzné akty“. Toto ustanovenie nepodmieňuje existenciu delenej vonkajšej právomoci Únie s jej členskými štátmi existenciou ustanovenia v Zmluvách, ktoré by výslovne zverovalo takúto vonkajšiu právomoc Únii.
- 67 Skutočnosť, že existencia vonkajšej právomoci Únie v žiadnom prípade nezávisí od toho, či Únia predtým vykonávala svoju vnútornú normotvornú právomoc v dotknutej oblasti, vyplýva taktiež z bodu 243 stanoviska 2/15 (Dohoda o voľnom obchode so Singapurom) zo 16. mája 2017 (EU:C:2017:376), z ktorého vyplýva, že relevantné ustanovenia dotknutej dohody týkajúce sa iných ako priamych zahraničných investícií, patria do delenej právomoci medzi Úniou a jej členskými štátmi, hoci je medzi účastníkmi konania nesporné, ako vyplýva z bodov 229 a 230 uvedeného stanoviska, že Únia v tejto oblasti nijakým spôsobom nekonala na vnútornej úrovni tým, že by prijala sekundárne právne predpisy.
- 68 Je pravda, že Súdny dvor v bode 244 uvedeného stanoviska konštatoval, že relevantné ustanovenia dotknutej dohody týkajúce sa iných ako priamych zahraničných investícií, ktoré patria do delenej právomoci medzi Úniou a jej členskými štátmi, nemôže schváliť sama Únia. Súdny dvor sa však týmto konštatovaním len obmedzil na to, že vzal na vedomie skutočnosť vyzdvihovanú Radou v rámci konania o tomto stanovisku, t. j. že Rada nemohla získať väčšinu potrebnú na to, aby Únia mohla sama vykonávať vonkajšiu právomoc, o ktorú sa delí v tejto oblasti s členskými štátmi.
- 69 Okrem toho Spolková republika Nemecko sa nemôže odvolávať na rozsudok zo 7. októbra 2014, Nemecko/Rada (C-399/12, EU:C:2014:2258). Ako vyplýva z bodov 51 a 52 tohto rozsudku, Súdny dvor zohľadnil skutočnosť, že oblasť spoločnej poľnohospodárskej politiky, presnejšie spoločnej organizácie trhov v sektore vinohradníctva a vinárstva, bola vo veľkom rozsahu upravená normotvorcom Únie na základe právomoci založenej na článku 43 ZFEÚ na určenie toho, či Únia mohla uplatniť článok 218 ods. 9 ZFEÚ, hoci nebola zmluvnou stranou predmetnej medzinárodnej dohody vo veci, v ktorej bol vydaný uvedený rozsudok. Táto otázka sa však v tejto veci nekladie, keďže Únia pristúpila k COTIF s účinnosťou od 1. júla 2011.
- 70 Po tretie nemôže uspieť ani tvrdenie Spolkovej republiky Nemecko založené na obchádzaní riadneho legislatívneho postupu a porušení výsad Európskeho parlamentu z dôvodu, že Rada uplatnila článok 218 ods. 9 ZFEÚ v oblastiach, v ktorých Únia zatiaľ neprijala vnútorné predpisy v súlade s týmto postupom.
- 71 Okrem úvah uvedených v bodoch 63 až 69 tohto rozsudku musí znenie článku 218 ods. 9 ZFEÚ, ktorý oprávňuje Radu prijať na návrh Komisie alebo vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku rozhodnutie, „ktorým sa určujú pozície, ktoré sa majú prijať v mene Únie v rámci orgánu zriadeného dohodou, keď je tento orgán vyzvaný prijať akty s právnymi účinkami“ taktiež viesť k zamietnutiu tohto tvrdenia. Článok 218 ods. 9 ZFEÚ totiž neobmedzuje činnosť Únie na prípady, v ktorých Únia predtým prijala vnútorné predpisy v súlade s riadnym legislatívnym postupom.
- 72 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba dospieť k záveru, že body programu 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF týkajúce sa sporných zmien, na základe ktorých Rada v napadnutom rozhodnutí určila pozície, ktoré sa majú prijať v mene Únie, patria do vonkajšej právomoci Únie. Rada teda prijatím tohto rozhodnutia neporušila zásadu prenesenia právomoci stanovenú v článku 5 ods. 2 prvej vete ZEÚ.
- 73 Z toho vyplýva, že prvý žalobný dôvod predložený Spolkovou republikou Nemecko treba zamietnuť.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia v zmysle článku 296 ZFEÚ

Tvrdenia účastníkov konania

- 74 Svojím druhým žalobným dôvodom Spolková republika Nemecko tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté nedostatkom odôvodnenia, keďže Rada v tomto rozhodnutí vôbec neuviedla, že body, ktoré boli predmetom prijatia pozície Únie, sa týkali oblasti, ktorá už bola z veľkej časti upravená v práve Únie. Predovšetkým v prípade zmiešaných dohôd sa vyžaduje jasné vymedzenie právomocí na jednej strane z dôvodu, že ustanovenia uvedených dohôd sa uplatňujú tak v práve Únie, ako aj vo vnútroštátnom práve, a na druhej strane s cieľom určiť právomoci jednotlivých subjektov v orgánoch medzinárodných organizácií. V prejednávanom prípade však Rada neuviedla žiadny právny nástroj Únie v dotknutej oblasti a odkázala len na nástroje súvisiace s verejným právom, zatiaľ čo sporné zmeny sa týkajú súkromnoprávnej oblasti zmlúv týkajúcich sa dopravy.
- 75 Navyše Rada v napadnutom rozhodnutí neuviedla nijaký hmotnoprávny základ, ktorý by odôvodňoval vecnú vonkajšiu právomoc Únie, keďže článok 91 ZFEÚ, na ktorý odkazuje, zveruje Únii len vnútornú právomoc.
- 76 Okrem toho Spolková republika Nemecko na pojednávaní vytýkala Rade, že na tomto pojednávaní odôvodnila existenciu vonkajšej právomoci Únie tak, že odkázala na druhý prípad stanovený v článku 216 ods. 1 ZFEÚ, pričom v napadnutom rozhodnutí neuviedla toto ustanovenie.
- 77 Rada, ktorú podporuje Komisia, tvrdí, že odôvodnenie právomoci Únie jasne vyplýva z napadnutého rozhodnutia. Návrhy zmien COTIF a jeho dodatkov, ktoré sa týkajú práva Únie, ako aj ustanovenia Únie, ktoré môžu byť dotknuté spornými zmenami, sú uvedené v tomto rozhodnutí. Okrem toho treba taktiež zohľadniť odôvodnenie uvedené v pracovných dokumentoch OTIF. Skutočnosť, že podľa Spolkovej republiky Nemecko sú uvádzané ustanovenia práva Únie irelevantné, nemôže spochybniť dostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. V každom prípade v oblasti patriacej prinajmenšom do delenej právomoci Únie a členských štátov si Rada splnila svoju povinnosť odôvodnenia jednoduchým odkazom na príslušný právny základ a opisom svojej pozície.

Posúdenie Súdny dvorom

- 78 Z preskúmania uskutočneného v rámci prvého žalobného dôvodu uvedeného Spolkovou republikou Nemecko vyplýva, že body programu 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF týkajúce sa sporných zmien patria do právomoci Únie, pričom na tento účel nie je potrebné overiť existenciu vnútornej právnej úpravy Únie v danej oblasti, ktorá by bola dotknutá uvedenými zmenami. Tvrdenie Spolkovej republiky Nemecko, ktorým vytýka Rade, že v napadnutom rozhodnutí neodôvodnila skutočnosť, že tieto zmeny sa týkajú oblasti, ktorú vo veľkom rozsahu upravuje Únia, treba preto zamietnuť.
- 79 Pokiaľ ide o údajnú potrebu uviesť v napadnutom rozhodnutí okrem článku 91 ods. 1 ZFEÚ druhý prípad uvedený v článku 216 ods. 1 ZFEÚ, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry vyžaduje povinnosť uviesť odôvodnenie, ktorá je zakotvená v článku 296 ZFEÚ, aby všetky dotknuté právne akty obsahovali uvedenie dôvodov, ktoré viedli inštitúciu k ich vydaniu tak, aby mohol Súdny dvor vykonať svoje preskúmanie a aby členské štáty a dotknuté tretie osoby boli oboznámené s podmienkami, za ktorých inštitúcie Únie uplatnili Zmluvu o FEÚ (rozsudok z 1. októbra 2009, Komisia/Rada, C-370/07, EU:C:2009:590, bod 37 a citovaná judikatúra).
- 80 Uvedenie právneho základu sa stanovuje z hľadiska zásady prenesenia právomoci zakotvenej v článku 5 ods. 2 ZEÚ, podľa ktorého Únia koná v medziach právomocí, ktoré na ňu preniesli členské štáty v Zmluvách, na dosiahnutie cieľov v nich vymedzených tak pre vnútornú činnosť, ako aj pre medzinárodnú činnosť Únie. Voľba vhodného právneho základu má totiž ústavný význam, keďže

vzhľadom na to, že Únia disponuje iba zverenými právomocami, musí prepojiť akty, ktoré prijme, s ustanoveniami Zmluvy o FEÚ, ktoré Úniu na tento účel skutočne oprávňujú [rozsudok z 25. októbra 2017, Komisia/Rada (CMR-15), C-687/15, EU:C:2017:803, body 48 a 49].

- 81 Uvedenie právneho základu má tiež osobitný význam na účely zachovania práv inštitúcií Únie, ktorých sa týka postup prijatia aktu [rozsudok z 25. októbra 2017, Komisia/Rada, (CMR-15), C-687/15, EU:C:2017:803, bod 50].
- 82 Toto uvedenie sa stanovuje okrem iného z hľadiska povinnosti odôvodnenia vyplývajúcej z článku 296 ZFEÚ. Táto povinnosť, ktorá je odôvodnená najmä súdnym preskúmaním, ktoré má byť vykonané Súdnym dvorom, sa v zásade uplatňuje na všetky akty Únie, ktoré majú právne účinky [rozsudok z 25. októbra 2017, Komisia/Rada (CMR-15), C-687/15, EU:C:2017:803, bod 52].
- 83 Súdny dvor taktiež rozhodol, že požiadavka právnej istoty vyžaduje, aby záväzná povaha akéhokoľvek aktu, ktorý smeruje k vytvoreniu právnych účinkov, bola odvodená z ustanovenia práva Únie, ktoré v ňom musí byť výslovne uvedené ako právny základ a ktoré stanovuje právnu formu aktu [rozsudky z 1. októbra 2009, Komisia/Rada, C-370/07, EU:C:2009:590, bod 39, a z 25. októbra 2017, Komisia/Rada, (CMR-15), C-687/15, EU:C:2017:803, bod 53].
- 84 Okrem toho z ustálenej judikatúry Súdneho dvora tiež vyplýva, že údajné opomenutie odkazu na konkrétne ustanovenie Zmluvy, akým je v prejednávanej veci článok 216 ods. 1 ZFEÚ, na ktorý odkazuje Spolková republika Nemecko, nepredstavuje podstatnú vadu, ak právny základ dotknutého aktu môže byť určený na základe iných skutočností tohto aktu, pod podmienkou, že sú dotknuté osoby a Súdny dvor v neistote, pokiaľ ide o konkrétny právny základ [pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2017, Komisia/Rada, (CMR-15), C-687/15, EU:C:2017:803, bod 55, ako aj citovanú judikatúru].
- 85 V prejednávanej veci ide o takýto prípad, keďže možno jasne určiť hmotnoprávny a procesnoprávny základ napadnutého rozhodnutia.
- 86 Po prvé treba totiž uviesť, že vzhľadom na to, že napadnuté rozhodnutie výslovne odkazuje na článok 91 ZFEÚ, Rada v tomto rozhodnutí správne uviedla jeho hmotnoprávny základ. V rozsahu, v akom Spolková republika Nemecko vyvodzuje tvrdenie zo skutočnosti, že uvedený článok 91 nemá takú povahu, aby zveril Únii vonkajšiu právomoc, stačí uviesť, že toto tvrdenie sa týka samotnej existencie právomoci a nie je ho teda možné účinne uplatňovať na podporu žalobného dôvodu založeného na porušení povinnosti odôvodnenia.
- 87 Po druhé treba konštatovať, že Rada dostatočne odôvodnila napadnuté rozhodnutie z hľadiska kritéria potreby stanoveného druhým prípadom uvedeným v článku 216 ods. 1 ZFEÚ aj vzhľadom na skutočnosť, že odôvodnenie vyžadované týmto druhým prípadom sa odlišuje od odôvodnenia vyžadovaného článkom 3 ods. 2 ZFEÚ.
- 88 Prvá a tretia veta odôvodnenia 11 napadnutého rozhodnutia v spojení s dôvodmi uvedenými v bodoch 22 až 25 tohto rozsudku, ktoré odôvodňujú pozície stanovené v mene Únie v bodoch 4, 5, 7 a 12 programu 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF v prílohe uvedeného rozhodnutia, totiž preukazujú potrebu dohliadať na to, aby sa zabezpečil súlad pravidiel medzinárodného práva v oblasti medzinárodnej železničnej prepravy a práva Únie, a v dôsledku toho potrebu vonkajšej činnosti Únie na tento účel.
- 89 Okrem toho, hoci je pravda, že článok 216 ods. 1 ZFEÚ vymenúva rôzne prípady, v ktorých je Únia oprávnená uzatvárať medzinárodnú dohodu, na rozdiel od článku 352 ZFEÚ nestanovuje na tento účel žiadnu formálnu alebo procesnú požiadavku. Forma aktu a postup, ktorý treba dodržať, musia byť preto určené odkazom na iné ustanovenia Zmlúv.

- 90 Po tretie treba uviesť, že článok 218 ods. 9 ZFEÚ uvádzaný ako procesnoprávny základ napadnutého rozhodnutia vymedzuje postup, ktorý treba dodržať pri prijímaní rozhodnutia.
- 91 Po štvrté za týchto podmienok treba uviesť, že táto vec sa odlišuje od veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 25. októbra 2017, Komisia/Rada (CMR-15) (C-687/15, EU:C:2017:803). Rada vo veci, v ktorej bol vydaný uvedený rozsudok, neuviedla hmotnoprávny a procesnoprávny základ napadnutého aktu a žiadna skutočnosť neumožňovala určiť tento právny základ.
- 92 Z hľadiska vyššie uvedených úvah preto absencia výslovnej zmienky druhého prípadu uvedeného v článku 216 ods. 1 ZFEÚ v napadnutom rozhodnutí nemá za následok žiadnu nejasnosť, pokiaľ ide o povahu a právny dosah uvedeného rozhodnutia, a ani pokiaľ ide o postup, ktorý treba dodržať pri jeho prijatí, a nemôže teda viesť k jeho čiastočnému zrušeniu.
- 93 Druhý žalobný dôvod predložený Spolkovou republikou Nemecko treba preto zamietnuť ako nedôvodný.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady lojálnej spolupráce v spojení so zásadou účinnej súdnej ochrany

Tvrdenia účastníkov konania

- 94 V rámci svojho tretieho žalobného dôvodu Spolková republika Nemecko pripomína, že zásada lojálnej spolupráce zakotvená v článku 4 ods. 3 prvom pododseku ZEÚ ukladá nielen členským štátom povinnosť prijať všetky vhodné opatrenia, aby sa zaručila pôsobnosť a účinnosť práva Únie, ale ukladá tiež inštitúciám Únie recipročnú povinnosť lojálnej spolupráce s členskými štátmi.
- 95 Úzka spolupráca sa predovšetkým ukladá pri výkone práv Úniou a jej členskými štátmi v ich postavení členov medzinárodnej organizácie. V prípade nesúhlasu medzi členskými štátmi Únie a Úniou vo veci vymedzenia právomocí musia totiž inštitúcie Únie spolupracovať v dobrej viere na účely vyjasnenia situácie a prekonania ťažkostí, ktorým čelia. Tieto inštitúcie by mali uskutočniť postup, ktorého cieľom je prijatie právneho aktu tak, aby sa zabezpečilo, že členský štát, ktorý spochybňuje právomoc Únie, sa môže dostatočne včas obrátiť na Súdny dvor, aby mu bola objasnená otázka právomoci.
- 96 Spolková republika Nemecko dodáva, že zásada účinnej súdnej ochrany, ktorej sa môžu taktiež dovoliavať členské štáty, tiež vyžaduje, aby bol postup prijímania právneho aktu uskutočnený tak, aby členské štáty mali dostatočnú lehotu, od dátumu prijatia tohto aktu do dátumu, od ktorého tento akt vyvoláva nezvratné účinky, obrátiť sa na súdy Únie a prípadne navrhnúť odklad výkonu daného aktu.
- 97 Spolková republika Nemecko sa domnieva, že článok 263 ZFEÚ, ktorý priznáva členským štátom zvýhodnené právo na podanie žaloby, je taktiež zbavený užitočného účinku, ak je lehota od dátumu prijatia tohto právneho aktu do dátumu, od ktorého tento akt vyvoláva nezvratné účinky, natoľko krátka, že spôsobuje nemožnosť včasného podania žaloby na súdy Únie.
- 98 Hoci v prejednávanej veci Spolková republika Nemecko oznámila svoje výhrady týkajúce sa právomocí Únie hneď po tom, čo Komisia 5. júna 2014 predložila návrh rozhodnutia, Rada čakala s prijatím napadnutého rozhodnutia až do 24. júna 2014, čo bolo deň pred začatím 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF, čím nechala Spolkovej republike Nemecko menej ako 24 hodín na to, aby sa obrátila na Súdny dvor. Tento členský štát zdôrazňuje, že mu v tejto lehote nebolo umožnené ukončiť vnútorné postupy stanovené na účely podania žaloby a návrhu na odklad výkonu na Súdny dvor.

- 99 Z dôvodu absencie súdnej ochrany mala Spolková republika Nemecko povinnosť hlasovať za zamietnutie pozície Únie, aby si zachovala svoje právomoci a z tohto dôvodu Komisia začala proti nej konanie „EU Pilot“, po ktorom mohlo kedykoľvek nasledovať konanie o žalobe o nesplnenie povinnosti na základe článku 258 ZFEÚ.
- 100 Rada, ktorú podporuje Komisia, tvrdí, že nemohla skôr začať alebo ukončiť svoje úlohy. Väčšinu pracovných dokumentov, ktoré obsahovali návrhy na zmeny obsiahnuté v programe 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF, zaslal totiž generálny tajomník OTIF 25. apríla 2014. Niektoré dokumenty boli doručené 6. a 12. mája 2014 a návrh Spolkovej republiky Nemecko týkajúci sa dodatku D (CUV) bol doručený 3. júna 2014. Komisia predložila 26. mája 2014 príslušnej pracovnej skupine Rady prvý pracovný dokument, ktorý už obsahoval možné riešenia z hľadiska koordinovanej pozície Únie. Práce začaté v rámci tejto pracovnej skupiny pokračovali 5. a 16. júna 2014 na základe návrhu rozhodnutia, ktorý medzitým predložila Komisia. Tento návrh bol po potvrdení 17. júna 2014 stálym Revíznym výborom prijatý 24. júna 2014 Radou, t. j. včas pred začatím 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF, ktoré sa uskutočnilo 25. júna 2014.
- 101 Rada zdôrazňuje, že lehota jedného mesiaca, na konci ktorej skončil rozhodovací postup, predstavuje extrémne krátku lehotu na riešenie zložitých technických a právnych otázok. V rámci tohto postupu sa s delegáciami za pomoci Komisie čo najpresnejšie prejednála jej pozícia, najmä s cieľom presvedčiť Spolkovú republiku Nemecko, že Únia mala požadovanú právomoc, pokiaľ ide o body programu 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF, o ktorých tento členský štát vyjadril pochybnosti. Rada tak vykonala všetko preto, aby bola prijatá pozícia Únie pri dodržaní zásady lojálnej spolupráce.
- 102 Okrem toho požiadavka Spolkovej republiky Nemecko, podľa ktorej pozícia Únie mala byť prijatá dostatočne včas na to, aby mohla podať na Súdnom dvore návrh na odklad výkonu napadnutého rozhodnutia, je neprimeraná a nereálna. Práve skutočnosť, že tento členský štát začal toto konanie, preukazuje, že bola dodržaná zásada účinnej súdnej ochrany.
- 103 Okrem toho Rada uvádza, že nemožno konštatovať žiadny nezvratný účinok napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o Spolkovú republiku Nemecko, keďže v súlade s uplatniteľnými pravidlami buď neboli zmeny skúmané na 25. zasadnutí Revízneho výboru OTIF na tomto zasadnutí s konečnou platnosťou prijaté, alebo boli prijaté, ale ešte nenadobudli účinnosť. Okrem toho podľa týchto istých pravidiel mohla nadobudnutiu účinnosti týchto zmien zabrániť námietka podaná jednou štvrtinou členských štátov OTIF. V každom prípade za predpokladu, že by Súdny dvor zrušil napadnuté rozhodnutie, by Rada mala povinnosť podľa článku 266 prvého odseku ZFEÚ prijať opatrenia potrebné na vykonanie rozsudku Súdneho dvora. Takéto vykonanie by okrem toho bolo možné, keďže Únia má v OTIF väčšinu hlasov.

Posúdenie Súdny dvorom

- 104 Svojím tretím žalobným dôvodom Spolková republika Nemecko vytýka Rade, že si nesplnila svoju povinnosť lojálnej spolupráce pri organizácii rozhodovacieho procesu s cieľom prijať napadnuté rozhodnutie, keďže jej nebola poskytnutá dostatočná lehota na napadnutie uvedeného rozhodnutia na Súdnom dvore predtým, ako toto rozhodnutie začalo vyvolávať nezvratné účinky. V dôsledku toho Rada porušila zásadu účinnej súdnej ochrany.
- 105 Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 4 ods. 3 ZEÚ, ktorý zakotvuje zásadu lojálnej spolupráce, sa Únia a členské štáty vzájomne rešpektujú a vzájomne si pomáhajú pri vykonávaní úloh, ktoré vyplývajú zo Zmlúv.
- 106 S prihliadnutím na priebeh rozhodovacieho postupu opísaný Radou, ktorý nebol spochybnený Spolkovou republikou Nemecko, treba teda overiť, či uvedená inštitúcia porušila svoju povinnosť lojálnej spolupráce.

- 107 V prejednávacom prípade sa zdá, že diskusie vedené v pracovnej skupine Rady s cieľom stanoviť pozíciu Únie začali 26. apríla 2014, teda deň nasledujúci po dni, keď bola väčšina dokumentov zaslaná generálnym tajomníkom OTIF, a pokračovali na základe návrhu rozhodnutia Komisie na nasledujúcich dvoch stretnutiach. Okrem toho z priebehu konania, ako bol opísaný Radou a zhrnutý v bode 100 tohto rozsudku, vyplýva, že táto inštitúcia začala predbežné diskusie s cieľom prijať stanovisko Únie bez toho, aby čakala na to, že jej budú zaslané všetky pracovné dokumenty určené pre 25. zasadnutie Revízneho výboru OTIF. Štyri stretnutia príslušných pracovných skupín Rady a Výboru stálych predstaviteľov sa zameriavali okrem iného na objasnenie rozdelenia právomocí Únie a členských štátov, pokiaľ ide o body programu 25. zasadnutia Revízneho výboru OTIF, ku ktorým Spolková republika Nemecko vyjadrila výhrady. Napokon Spolková republika Nemecko nepreukázala, že lehota jedného týždňa, ktorá uplynula medzi schválením návrhu rozhodnutia Výborom stálych predstaviteľov a prijatím napadnutého rozhodnutia Radou, je natoľko neprimeraná, že možno spochybňovať splnenie povinnosti lojálnej spolupráce touto inštitúciou voči členským štátom.
- 108 Pokiaľ ide o tvrdenie založené na porušení zásady účinnej súdnej ochrany, toto tvrdenie je založené na predpoklade, podľa ktorého bolo Spolkovej republike Nemecko znemožnené podať na Súdny dvor žalobu proti napadnutému rozhodnutiu a navrhnúť pri tejto príležitosti odklad výkonu tohto rozhodnutia, predtým, ako toto rozhodnutie začalo vyvolávať nezvratné účinky na 25. zasadnutí Revízneho výboru OTIF. Treba uviesť, že toto tvrdenie je v každom prípade založené na nesprávnom predpoklade. Tento členský štát totiž nepreukázal, že napadnuté rozhodnutie na tomto zasadnutí vyvolávalo takéto účinky, a tiež nezamietol tvrdenia uplatnené Radou v tejto súvislosti na svoju obranu, ako boli zhrnuté v bode 103 tohto rozsudku. Tvrdenie uvedeného členského štátu založené na porušení zásady účinnej súdnej ochrany preto nemôže uspieť.
- 109 Tretí žalobný dôvod treba preto zamietnuť ako nedôvodný.
- 110 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že žalobu Spolkovej republiky Nemecko treba zamietnuť.

O trovách

- 111 Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Rada navrhla zaviazat' Spolkovú republiku Nemecko na náhradu trov konania a Spolková republika Nemecko nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania.
- 112 V súlade s článkom 140 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku, podľa ktorého členské štáty a inštitúcie, ktoré do konania vstúpili ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania, treba rozhodnúť, že Francúzska republika, Spojené kráľovstvo a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

- 1. Žaloba sa zamietla.**
- 2. Spolková republika Nemecko je povinná nahradiť trovy konania.**
- 3. Francúzska republika, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, ako aj Európska komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy